

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΜΑΣ

«ΑΙ ΗΠΑ» ΑΠΟ ΤΗ ΜΙΑ ΜΑΛΑΚΙΑ ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ

Πάνε κάπου δεκαπέντε χρόνια από το 2003, τότε που το κράτος των ΗΠΑ εισέβαλε στο Ιράκ. Έπειτα από δεκαπενταετίες εργώδεις προσπάθειες αναλυτών και πρακτόρων, εκείνη η εισβολή σήμερα θεωρείται ένα από τα μεγαλύτερα «λάθη» που έχουν διαπραχθεί από «μεγάλη δύναμη», από τότε που στον καπιταλιστικό κόσμο υπάρχουν «μεγάλες δυνάμεις». Οι «Αμερικάνοι» έκαναν μεγάλη μαλακία, πήγαν για πετρέλαια και βγήκαν κουρεμένοι, «ξύπνησαν τον δαίμονα του ISIS», έδωσαν την ευκαιρία στη Ρωσία να πατήσει πόδι στη Μέση Ανατολή. Απόδειξη, μας λένε, ότι στις 22 του Νοέμβρη, «το μέλλον της περιοχής» συζητήθηκε σε «τριμερή σύνοδο κορυφής Ρωσίας - Τουρκίας - Ιράν, την οποία φιλοξένησε ο Πούτιν», μια «μίνι Γάλτα» από την οποία «ΗΠΑ και Ε.Ε. λάμπουν δια της απουσίας τους».¹

Η πλάκα είναι ότι οι πρώτοι που συμφωνούν με αυτή την αφήγηση των αλληπάλληλων αμερικανικών «λαθών» είναι οι ίδιοι οι Αμερικάνοι. Δείτε για παράδειγμα την σχετική αυτοκριτική του Ρόμπερτ Κάπλαν, ενός από τους αξιότιμους αναλυτές που είχαν υποστηρίξει με κάθε μέσο και όλα την αμερικανική εισβολή του 2003 στο Ιράκ:

κι εγώ ο ίδιος υποστήριξα τον πόλεμο του Ιράκ, τόσο με τα κείμενά μου, όσο και ως μέλος μιας ομάδας που καλούσε την κυβέρνηση Μπους να προχωρήσει στην εισβολή. Ήμουν εντυπωσιασμένος από την αμερικανική στρατιωτική ισχύ στα Βαλκάνια και δεδομένου ότι ο Σαντάμ είχε σκοτώσει έμμεσα ή άμεσα περισσότερους ανθρώπους από όσους είχε σκοτώσει ο Μιλόσεβιτς, [ενώ επιπλέον] πιστευόταν ότι κατείχε όπλα μαζικής καταστροφής, μου φαινόταν εκείνο τον καιρό ότι η επέμβαση ήταν απαραίτητη.²

Καταλάβετε πώς πάει αυτή η αξιόπιστη αιτιολόγηση των γεγονότων· εκεί που αυτοί οι καλοί άνθρωποι μετρούσανε ποιος δικτάτορας έχει σκοτώσει τους περισσότερους για να τον τιμωρήσουν, τσακ! έγινε η μαλακία! Όπως ίσως γνωρίζετε, σε αυτό το περιοδικό, υποστηρίζουμε την ακριβώς αντίθετη άποψη. Θα θέλαμε να κάνουμε μια σύντομη επανάληψη, ώστε να ξέρουμε πού βαδίζουμε μετά την «καταστροφή του ISIS».

«ΑΙ ΗΠΑ» ΞΕΡΟΥΝ ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ (ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ)

Είναι ιστορικά διαπιστωμένο ότι το κράτος των ΗΠΑ γνώριζε πολύ καλά τι έκανε όταν εισέβαλε στο Ιράκ. Ακόμη και οι Αμερικανοί αναλυτές που σήμερα προχωρούν σε δημόσια αυτοκριτική, δεν ξχνούν να σημειώσουν ότι το Ιράκ ήταν «ένα εκρηκτικό μείγμα αποτελούμενο από τον κουρδικό αυτονομισμό, τον σιιτικό φυλετισμό και τον σουνιτικό δυναμισμό».³ Όλα τα υπουργεία Εξωτερικών του κόσμου γνώριζαν πως το Ιράκ ήταν ένα κράτος εξαιρετικά ανομοιογενές εθνικά και πολιτισμικά, ότι επιπλέον η συνοχή του είχε αποδυναμωθεί περαιτέρω έπειτα από τη δεκαετία «διεθνών κυρώσεων» που ακολούθησε τον Πρώτο Πόλεμο του Κόλπου. Συνεπώς ότι η στρατιωτική εισβολή των ΗΠΑ θα μπορούσε με σχετική ευκολία να το διαλύσει εις τα εξών συνετέθη.

Είναι ακόμη καλύτερα διαπιστωμένο ότι, την άνοιξη του 2003, οι ειδικοί του ελληνικού κράτους είχαν ακριβέστατη αντίληψη του τι συνέβαινε. Βέβαια, τα «Παιδιά της Γαλαρίας» είχαν τότε υποστηρίξει ευθαρσώς ότι «οι Αμερικάνοι» εισβάλλουν στο Ιράκ για να εγκαταστήσουν εκεί «τις καπιταλιστικές σχέσεις της παραγωγής». Πέρα από αυτή τη λαμπρή εξαίρεση όμως, όλοι οι υπόλοιποι Έλληνες αναλυ-

τές των «Διεθνών Σχέσεων» συμφωνούσαν: το κράτος των ΗΠΑ εισέβαλε στο Ιράκ για να ξεκινήσει μια μακρόσυρτη διαδικασία διάλυσης της Μέσης Ανατολής.

Έχουμε τεκμηριώσει αλλού την ύπαρξη αυτής της γενικής συμφωνίας μεταξύ των Ελλήνων αρμόδιων επί της εξωτερικής πολιτικής.⁴ Γνωρίζουμε επίσης ότι αυτή η γενική εκτίμηση οδήγησε σε αντίστοιχες πολιτικές: το ελληνικό κράτος υποστήριξε την αμερικανική εισβολή στο Ιράκ παρέχοντας τη βάση της Σούδας για τις ανάγκες του αμερικανικού στρατού. Και μάλιστα: η βάση της Σούδας ήταν ακόμη πιο χρήσιμη για την εισβολή των ΗΠΑ στο Ιράκ το 2003, γιατί την ίδια στιγμή, το τουρκικό κράτος είχε απαγορεύσει στις ΗΠΑ, όχι μόνο τη χρήση «του τουρκικού εδάφους», αλλά και τη χρήση της βάσης του Ιντσιρλίκ.⁵

Με το πλεονέκτημα της εκ των υστέρων γνώσης, αυτή η σημαντική διαφορά μεταξύ της ελληνικής και της τουρκικής πολιτικής έναντι της αμερικανικής εισβολής, είναι εύκολα εξηγήσιμη. Το τουρκικό κράτος αντιτάχθηκε στην αμερικανική εισβολή στο Ιράκ γιατί εκτιμούσε ότι τα πράγματα τελικά θα οδηγούνταν στη διάλυση της Μέσης Ανατολής και συνεπώς στην εμπλοκή όλων των γειτονικών κρατών σε πόλεμο αναμεταξύ τους. Το ελληνικό κράτος αντιθέτως, ξεκινώντας από μια πανομοιότυπη αντίληψη της κατάστασης, υποστήριξε την αμερικανική εισβολή στο Ιράκ όσο χρειαζόταν.

Τα χρόνια που ακολούθησαν έδειξαν ότι και οι δύο εκτιμήσεις ήταν σωστές. Λογικό, αφού δεν ήταν δύο, αλλά μία.

Η ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Από την εισβολή του 2003 και μετά, το αμερικανικό κράτος επιδόθηκε με επιμονή στη διάλυση του Ιράκ. Αφαίρεσε την εξουσία από τη σουνιτική μειοψηφία και διέλυσε τον ιρακινό στρατό. Διοργάνωσε εκλογές, όπου η σιιτική πλειοψηφία κατέκτησε την εξουσία και οι βόρειες κουρδικές περιοχές την αυτονομία τους. Επέτρεψε τον εξοπλισμό των κουρδικών περιοχών και τη δημιουργία εκεί μιας κρατικής οντότητας. Ανέχθηκε ή οργάνωσε διαρκείς επιθέσεις αυτοκτονίας από τους πεπτωκότες σουνίτες προς τους σιίτες του Ιράκ. Το 2011, με τον εμφύλιο του Ιράκ ήδη να μαίνεται, το κράτος των ΗΠΑ δήλωσε ότι «αποχωρεί από το Ιράκ». Η διάλυση που ακολούθησε ήταν εντελώς αναμενόμενη.⁶ Το ίδιο και η ανάδυση του «ISIS», που στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά η μετεξέλιξη των στελεχών του πάλαι ποτέ σουνιτικού ιρακινού στρατού, με την υποστήριξη της Σαουδικής Αραβίας και όσων της πουλούσαν όπλα, δηλαδή των ΗΠΑ, του ελληνικού κράτους και πάει λέγοντας.

Όπως είπαμε, ήταν εξαιρετικά γνωστό ότι η διάλυση του Ιράκ θα σήμαινε και την παράδοση της Μέσης Ανατολής σε έναν πόλεμο όλων εναντίον όλων. Το Ιράκ βρισκόταν βολικά τοποθετημένο μεταξύ των κρατών της περιοχής και έπαιζε σημαντικό ρόλο στην ισορροπία των δυνάμεων αναμεταξύ τους. Ένα μικρό παράδειγμα: όσο το Ιράκ υπήρχε, η πρόσβαση του Ιράν στη Μεσόγειο μπορούσε να είναι αντικείμενο διακρατικών διαπραγματεύσεων. Έπειτα από «την αποχώρηση των ΗΠΑ» και την κατάρρευση του Ιράκ όμως, το Ιράν μπορούσε να διεκδικήσει την πρόσβασή του στη Μεσόγειο υποστηρίζοντας τη σιιτική κυβέρνηση του Ιράκ και επιτιθέμενο στο «ISIS». Η Σαουδική Αραβία, από τη μεριά της, αντιμετώπισε αυτές τις νέες δυνατότητες του Ιράν υποστηρίζοντας το «ISIS». Γιατί πλέον ήταν το ISIS εκείνος που εμπόδιζε την πρόσβαση του Ιράν στη Μεσόγειο.

Παραθέτουμε αυτό το παραδειγματάκι από την πολιτική της περιοχής μετά το 2011, για να αναδείξουμε κάτι που συνήθως περνάει απαρατήρητο: από την αποχώρηση των ΗΠΑ από το Ιράκ και μετά, τα κράτη της περιοχής έρχονται σε μεταξύ τους σύγκρουση, όχι γιατί «είναι εξαρτημένα», αλλά ακριβώς γιατί ακολουθούν τα δικά τους

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

(
μακροσκελε
ίσα απόψεις
εμικρούλες
φωτό
)

DEPRESSION

1/11: Η τελευταία ελπίδα της ευρωπαϊκής επανάστασης, δηλαδή οι Καταλανοί αυτονομιστές, ολοκληρώνουν την έφοδο στον ουρανό σε στυλ «καλά ντε, μια μαλακία είπαμε». Προηγουμένως βέβαια, είχαν αντιμετωπίσει το μέγιστο της κρατικής βίας. Για να καταλάβετε, το ισπανικό κράτος τούς είχε απειλήσει έως και με απολύσεις από το Δημόσιο.

3/11: Το αιγυπτιακό κράτος επιμένει με λύσσα να συμμετάσχει στην άσκηση «Μέδουσα 5» στα αποστρατιωτικοποιημένα Δωδεκάνησα, παρότι «η Αθήνα έθεσε στο Κάιρο το ζήτημα των πιθανών αντιδράσεων της Τουρκίας». Πρόκειται για προφανή απόδειξη της ελληνικής εξάρτησης από τον στρατηγό Σίσι, αλλά η αριστερά είναι απασχολημένη με τις προετοιμασίες για τη γιορτή του Πολυτεχνείου και το αφήνει να περάσει έτσι.

4/11: Τα περί αποστρατιωτικοποίησης των Δωδεκάνησων αποσφηνίζονται. Όντως, μας λένε, η συνθήκη προσάρτησης των νησιών στην Ελλάδα αναφέρει «αποστρατιωτικοποίηση», αλλά η Τουρκία δεν συμμετείχε στη συνθήκη, οπότε τι σκατά θέλει τώρα; Το επιχείρημα «εσύ τι σκατά θέλεις τώρα;», προέρχεται από τα βάθη της ελληνικής κοινωνίας και χρησιμοποιείται συνήθως όταν κάποιος δέρνει τη γυναίκα του δημοσίως. Ίσως γι' αυτό το ελληνικό κράτος να χρειάστηκε εξήντα χρόνια για να σκεφτεί την εφαρμογή του στις εξωτερικές σχέσεις.

7/11: Ο κεντρικός τραπεζίτης της Κίνας βγάζει λόγο συνταξιοδότησης. Κατά τη γνώμη του, ο υπερβολικός δανεισμός είναι «βαθύτερη πηγή μακροοικονομικών και χρηματοπιστωτικών κινδύνων που βαρύνει την πραγματική οικονομία ως υπερβολικό χρέος και το χρηματοπιστωτικό σύστημα ως ραγδαία πιστωτική επέκταση». Η παγκοσμιοποίηση που επί δεκαετίες ροκανίζει τα θεμέλια του έθνους κράτους, είναι πλέον έτοιμη να καταρρίψει ως και τα γλωσσικά φράγματα. Απόδειξη ότι και στα κινέζικα να άκουγε κανείς αυτόν τον άνθρωπο, περίπου τα ίδια θα καταλάβαινε.

8/11: Τα οχήματα χωρίς οδηγό είναι μια πραγματικότητα, αλλά προς το παρόν κυκλοφορούν μόνο σε ένα προάστιο του Φοίνιξ στην Αριζόνα. Θέλανε να βάλουν ένα και στα Εξάρχεια, αλλά μόλις πήγαν να εξήγησουν στην τεχνητή νοημοσύνη τι είναι το Πολυτεχνείο, το παλιόπραμα πήρε φωτιά.

9/11: Ο Γιάννης Μουζάλας εξηγεί το μεταναστευτικό ζήτημα: «Η μεταφορά στην ενδοχώρα όσων το δικαιούνται, μαζί με τις επιστροφές, που βέβαια μέχρι στιγμής καθυστερούν, θα μπορούσε να είναι μια εγγύηση για το μέλλον. Το προσπαθούμε». Μετά από αυτό, τον βάζουν να συζητήσει με τον κεντρικό τραπεζίτη της Κίνας με θέμα «το μέλλον». Το γεγονός ότι ο καθένας μιλάει στη γλώσσα του δεν επηρεάζει την επικοινωνία τους.

9/11: Άδεια δύο ημερών στον Δημήτρη Κουφοντίνα. Είναι ο μοναδικός ικανός να εξηγήσει στο όχημα χωρίς οδηγό τι είναι το Πολυτεχνείο, αλλά δυστυχώς το όχημα έχει πάρει ήδη φωτιά και του 'χουν γράψει πάνω «Solidarity» οι αναρχοτουρίστες.

11/11: Έρευνα αποδεικνύει ότι οι απαίδευτοι στα περί της ανακύκλωσης Έλληνες, δεν ξέρουν τι να κάνουν με τα ληγμένα φάρμακα. Το γεγονός μάς δημιουργεί ένα κάποιο αίσθημα ντροπής- ως τώρα ήμασταν σίγουροι ότι περίμεναν να λήξουν, μετά τα τρώγανε και μετά γράφανε ποστ στα ιντιμνήνια.

ιδιαίτερα συμφέροντα. Υποστηρίζουμε μάλιστα πως, δίχως αυτή την αντίληψη, την αντίληψη της αυτονομίας των κρατικών συμφερόντων, είναι αδύνατον να καταλάβουμε την κατάσταση της περιοχής μας.⁷

Δηλαδή το ζήτημα το οποίο θα μας απασχολήσει ευθύς αμέσως.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΙΔΥΛΜΙΑΚΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΜΑΣ

Αν τα πάντα δεν καλύπτονταν από το γνωστό πέπλο ιντερνετικού θορύβου, το 2013 θα μπορούσε να είναι γνωστό σαν η χρονιά όπου οι μάσκες σχετικά με το τι συμβαίνει στη Μέση Ανατολή έπεσαν μια και καλή. Αν θυμάστε, ο κακώτατος πρόεδρος Άσαντ είχε προχωρήσει για άλλη μια φορά σε «χρήση χημικών εναντίον του λαού του». Σε απάντηση, τα κράτη της περιοχής που έχουν συμφέρον από τη διάλυση της Μέσης Ανατολής, με πρώτο το ελληνικό κράτος, είχαν ζητήσει σε ιδιαίτερα υψηλούς τόνους την αμερικανική εισβολή στη Συρία. Η απάντηση του υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ, Τζον Κέρι, έχει σήμερα ξεχαστεί. Οπότε ας τη θυμίσουμε:

Θα λάβουμε τις δικές μας αποφάσεις, στο δικό μας χρονοδιάγραμμα, για τα δικά μας συμφέροντα.⁸

Όντως, στα χρόνια που ακολούθησαν, το κράτος των ΗΠΑ, όχι μόνο αδιαφόρησε για τα «χημικά που ρίχνει ο Άσαντ στο λαό του», αλλά σκηνοθέτησε με επιμέλεια την «απόσυρσή του» από την περιοχή. Υποστήριξε διακριτικά την εμπλοκή της Σαουδικής Αραβίας στην Υεμένη, καθώς και τη σαουδαβική υποστήριξη του «ISIS». Ανέχθηκε την τουρκική παραβίαση του «διεθνούς εμπάργκο» επί του Ιράν και τελικά προχώρησε σε «συμφωνία ελέγχου των ιρανικών πυρηνικών όπλων», δηλαδή σε αναίρεση του εμπάργκο επί του Ιράν. Παρακολούθησε με φιλαθλο ενδιαφέρον την άφιξη της ρωσικής αεροπορίας στη Συρία το 2015. Έπειτα παρατήρησε με ζωηρό ενδιαφέρον την αναμενόμενη ισχυροποίηση του Ιράν και την ήττα του «ISIS» στα χέρια των «Φρουρών της Επανάστασης», της Χεζμπολά, της Ρωσίας και του συριακού στρατού. Επέτρεψε την ανάκτηση των πετρελαιοπηγών του Κιρκούκ από το σιιτικό Ιράκ με τη βοήθεια του Ιράν. Στο τέλος αυτής της διαδοχικής ή και ταυτόχρονης αμερικανικής υποστήριξης προς όλες τις πλευρές του μεσανατολικού πολέμου, η κατάσταση της Μέσης Ανατολής είχε όπως τη δείχνει αυτός ο χάρτης των αρχών του 2017:

Η Μέση Ανατολή στις αρχές του 2017.⁹

Αφαιρέστε την περιοχή «Islamic State» που έκτοτε μας τελείωσε, και δείτε το υπόλοιπο ως τρίγωνο, από αυτά που αρέσουν και στον κύριο Κοτζιά. Στις κορυφές του τριγώνου βρίσκονται η Τουρκία, το Ιράν και η Σαουδική Αραβία. Η περιοχή ανάμεσα σε αυτά τα τρία ανταγωνιστικά κράτη έχει διαλυθεί εις τα εξών συνετέθη. Στην καρδιά της διάλυσης βρίσκεται ο πρώην Ιράκ, αλλά το χάος έχει επεκταθεί στην πρώην Συρία, αγγίζει το Λίβανο και την Ιορδανία, συνεπώς εμπλέκει το Ισραήλ. Το Ιράν διεκδικεί με αξιώσεις τη χερσαία πρόσβαση στη Μεσόγειο, μέσω του ελέγχου του Ιράκ και της «ειδικής σχέσης», από τη μια με το

Λίβανο μέσω Χεζμπολά και από την άλλη με ό,τι έχει απομείνει από τη Συρία. Κατά συνέπεια, ο πόλεμος δι' αντιπροσώπων που μαίνεται μεταξύ Σαουδικής Αραβίας και Ιράν είναι έτοιμος να μετατραπεί σε κανονικό διακρατικό πόλεμο.

Το ρωσικό κράτος έχει εμπλακεί για τα καλά σε αυτό τον πόλεμο από το τέλος του 2015. Ας θυμίσουμε τον τρόπο με τον οποίο ο καλός πρόεδρος Ομπάμα αποτιμούσε τη ρωσική εμπλοκή στη Συρία δυο χρόνια πριν:

Ο κύριος Πούτιν επιστρατεύει τον δικό του στρατό, τις δικές του ένοπλες δυνάμεις, μόνο και μόνο προκειμένου να διασφαλίσει ότι ο μοναδικός του σύμμαχος θα συνεχίσει να κρέμεται από μία κλωστή. Ότι [οι Ρώσοι] αναγκάστηκαν να προβούν στη συγκεκριμένη ενέργεια, δεν είναι σημάδι δυνάμης· είναι σημάδι ότι η ως τα τώρα στρατηγική τους απέτυχε.¹⁰

Όντως, το αμερικανικό κράτος επιδιώκει την εμπλοκή του ρωσικού κράτους στο μεσανατολικό σφαγείο. Επίσης επιδιώκει την τελική ανάφλεξη της περιοχής. Υπολογίζει ότι το ρωσικό κράτος θα εμπλακεί σε μια γενικευμένη σύγκρουση σε μια περιοχή όπου η πρόσβαση ελέγχεται από τους αμερικανικούς στόλους, ότι αυτή η υποχρεωτική ρωσική εμπλοκή θα λειτουργήσει ως αχόρταγη καταβόθρα πόρων, και ότι τελικά το ρωσικό κράτος θα γονατίσει κάτω από ένα συνδυασμό «οικονομικών κυρώσεων» και πολεμικής ήττας, ή όπως το έλεγε ο Μπρεζίνσκι «θα μπλέξει στις λάσπες των συγκρούσεων του εγγύς εξωτερικού του». Φυσικά το ρωσικό κράτος, που γνωρίζει καλά όλο το παραπάνω σκεπτικό, θα προσπαθήσει να απεμπλακεί με κάθε ευκαιρία. Αλλά σε βάθος χρόνου η απεμπλοκή είναι πιθανόν να αποδειχθεί πολύ δυσκολότερη από όσο φαίνεται.

Εν πάση περιπτώσει: αυτό το επίτευγμα, που μπορεί να διδάσκεται κάποτε στις σχολές πολέμου, δεν έρχεται εις πέρας μέσω της αμερικανικής επιβολής· έρχεται εις πέρας μέσω ενός αρχικού εναρκτήριου λάκτισματος (της διάλυσης του ιρακινού κράτους) και της μετέπειτα υποστήριξης όλων των πλευρών των διακρατικών συγκρούσεων που ακολούθησαν. Με μια σημαντική λεπτομέρεια για κερασάκι: τα κράτη της περιοχής δεν εμπλέκονται γιατί είναι «εξαρτημένα». Αντιθέτως, εμπλέκονται γιατί έχουν αφεθεί να δράσουν σύμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα.

Πράγμα που ως συνήθως μας φέρνει στην περίπτωση του ελληνικού κράτους.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗΣ ΜΑΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

Όπως είδαμε προηγουμένως, ο Ευάγγελος Βενιζέλος, Έλληνας υπουργός Εξωτερικών το 2013, ήταν ο πρώτος παγκοσμίως που επιδίωξε δημοσίως την - κατά τη γνώμη του επικείμενη- αμερικανική εισβολή στη Συρία. Χάρη σε αυτή την κίνηση, που ενδεχομένως κάποτε θα διδάσκεται στις σχολές πολέμου από την ανάποδη, το ελληνικό κράτος έγινε ένας από τους βασικούς αποδέκτες της αμερικανικής χυλόπιτας που κόμισε άμεσα ο Τζον Κέρι.

Για άλλη μια φορά, το ελληνικό κράτος είχε βρεθεί εκεί όπου του άξιζε. Το ελληνικό κράτος είναι ίσως το κράτος που περισσότερο από όλα ταυτίζεται με την αμερικανική στρατηγική διάλυσης της Μέσης Ανατολής, γι' αυτό άλλωστε και την υποστηρίζει αταλάντευτα ήδη από το εναρκτήριο λάκτισμα του 2003. Ο λόγος, για άλλη μια φορά, δεν είναι η «εξάρτηση». Είναι ότι, κατά τη γνώμη των Ελλήνων αρμόδιων, όσο η σύγκρουση όλων εναντίον όλων στη Μέση Ανατολή επεκτείνεται, τόσο το τουρκικό κράτος θα αποδυναμώνεται και τόσο θα καθίσταται ευάλωτο στην ελληνική περικύκλωση.

Είναι γι' αυτό που το ελληνικό κράτος, όπως ανακάλυψε τελευταία το έκπληκτο πανελλήνιο, πουλάει όπλα στην Σαουδική Αραβία, όχι κατ' εξαίρεση, αλλά με κάθε ευκαιρία. Είναι γι' αυτό που στο παρελθόν έχει παρομοίως «αποκαλυφθεί» να υποστηρίζει τον εξοπλισμό των Κούρδων του Ιράκ. Είναι τέλος γι' αυτό που, όπως αποκαλύπτουν οι πρόσφατοι σπασμοί στο εσωτερικό του ελληνικού στρατιωτικοβιομηχανικού συμπλέγματος, «υπάρχει ενδεχόμενο ελληνικό πολεμικό υλικό να έχει φτάσει παρανόμως (στη Ράκα) στα χέρια τρομοκρατών».¹¹

Αλλά οι αγοραπωλησίες όπλων δεν είναι παρά παρωνυχίδα. Η συμμαχία με το ισραηλινό κράτος και ειδικά η ελληνοϊσραηλινή «συνεργασία στον τομέα της ασφάλειας», είχε εξαρχής για πρωταρχικό στόχο την ελληνική συμβολή σε μια ενδεχόμενη πολεμική σύγκρουση μεταξύ Ισραήλ και Ιράν.¹² Αν μάλιστα τα πράγ-

ματα εξελιχθούν όπως τα υπολογίζουν οι ειδικοί, αυτό το ενδεχόμενο δεν είναι και τόσο μακρινό. Όπως είπαμε, με τη διακριτική υποστήριξη της Τουρκίας και την ανοχή των ΗΠΑ, το Ιράν έχει διεκδικήσει χερσαία έξοδο στη Μεσόγειο. Αυτό σημαίνει ότι το ισραηλινό κράτος και η Σαουδική Αραβία θα πρέπει κάποια στιγμή να κάνουν κάτι για το ζήτημα.

Η τουλάχιστον έτσι ελπίζουν οι αμερικανοί ειδικοί. Η γνώμη αυτών των τελευταίων είναι πως τα πράγματα στη Μέση Ανατολή, μετά την «ήττα του ISIS», είναι ιδιαίζοντως στριμόκωλα για τους παραδοσιακούς συμμάχους των ΗΠΑ, όπως το Ισραήλ και η Σαουδική Αραβία. Κατά τη γνώμη τους, η «σωρεία λαθών» όλων των αμερικανικών κυβερνήσεων των δεκαπέντε τελευταίων χρόνων έχει οδηγήσει σε μια εξαιρετικά ατυχή συγκυρία, όπου το Ιράν έχει αποκτήσει την πολυτέλεια να «μετασχηματίζει τη Μέση Ανατολή» κατά το δοκούν.¹³ Δυστυχώς, πολύ δυστυχώς μάλιστα, μια περαιτέρω απόσυρση των ΗΠΑ, που δεν μπορούν να τα κάνουν όλα μόνες τους, «θα επέτρεπε την ανάδυση ενός σουνιτικού χαλιφάτου και τη σύγκρουσή του με ένα σιιτικό κράτος. Μια τέτοια σύγκρουση δεν θα ήταν απαραίτητως το χειρότερο δυνατό ενδεχόμενο για τις ΗΠΑ».¹⁴ Καθώς η σύγκρουση μεταξύ Σαουδικής Αραβίας (το «σουνιτικό χαλιφάτο») και Ιράν (το «σιιτικό κράτος») καθίσταται «ενδεχόμενη», το Ισραήλ, «που ως τώρα αρκέστηκε να παρακολουθεί τα τεκταινόμενα στη Συρία και το Ιράκ, θα καταστεί περισσότερο ενεργός παίκτης».¹⁵

Όπως είδαμε, το ελληνικό κράτος ενθουσιάζεται με αυτή την επικείμενη ενεργοποίηση. Το ελληνικό κράτος είναι πανέτοιμο να βοηθήσει τους άλλους να σκοτωθούν αναμεταξύ τους, ήδη από το 2003 και την εισβολή στο Ιράκ που αποτέλεσε το εναρκτήριο λάκτισμα των όσων συμβαίνουν αυτή τη στιγμή στην περιοχή μας.

Φυσικά, το ελληνικό κράτος ελπίζει ότι η βοήθειά του θα παραμείνει διακριτική. Μια παροχή καυσίμων εδώ, κάποιες πληροφορίες από κάποιο ελληνικό υποβρύχιο παραπέρα, ένα φορτίο όπλων που κάπως «συλλαμβάνεται» και φτάνει σε διαφορετικό προορισμό παρακείθε.¹⁶ Την ίδια στιγμή ελπίζει ότι θα μπορεί να συνεχίσει απρόσκοπτα την ενασχόληση με τα πραγματικά του ενδιαφέροντα, που είναι η περικύκλωση του τουρκικού κράτους, η διεκδίκηση της Κύπρου και των γύρω θαλάσσιων περιοχών και πάει λέγοντας. Το για πόσο αυτή η αλα καρτ εμπλοκή θα παραμείνει εφικτή, το μέλλον θα δείξει.

Καθώς όλα αυτά θα εξελίσσονται, το ελληνικό κράτος έχει ένα σημαντικό εσωτερικό σύμμαχο. Αυτός ο σύμμαχος δεν είναι άλλος από τον εγκεκριμένο χειριστή των ιδεολογιών της εξάρτησης, δηλαδή την ελληνική αριστερά. Οι αριστεροί περιμένουν πανέτοιμοι για να αποδώσουν κάθε ελληνική εμπλοκή στη Μέση Ανατολή στην περίφημη «εξάρτηση». Το πρόβλημα των αριστερών πατριωτών είναι ότι καθώς οι «φονιάδες των λαών» παριστάνουν ότι αποσύρονται, όλο και περισσότερο οι Έλληνες αριστεροί κρατικοί κολαούζοι αναγκάζονται να αποδίδουν τη συμπεριφορά του ελληνικού κράτους απευθείας στην «τουρκική επιθετικότητα» και την «ισραηλινή κακία». Ο ρητορικός διαχωρισμός τους από τα συμφέροντα του ελληνικού κράτους γίνεται όλο και πιο δύσκολος. Αλλά αυτό το τελευταίο δεν είναι κατ' ανάγκη πρόβλημα. Ανέκαθεν ο αριστερός αντιιμπεριαλισμός της εξάρτησης, δεν ήταν παρά το άλλο πρόσωπο των συμφερόντων του ελληνικού κράτους. Οι πρόσφατες εξελίξεις μπορούν να χρησιμεύσουν για να στρέψουν την ελληνική αριστερά προς ειλικρινέστερους δρόμους, όπου το «Ζήτημα του ελληνικού κράτους» θα εκφέρεται δίχως διεθνιστικές φιοριτούρες.

Λέμε «ειλικρινέστερους», γιατί η πολύχρονη συνεισφορά τους στον πόλεμο του ελληνικού κράτους είναι κατά τα άλλα υλικότατη και σταθερότατη. Για παράδειγμα, όμως είπαμε, το 2003 το ελληνικό κράτος συμμετείχε στο εναρκτήριο λάκτισμα που διέλυσε την περιοχή, παρέχοντας απλόχερα στις ΗΠΑ τη χρήση της βάσης της Σούδας. Την ίδια στιγμή, όλοι οι Έλληνες αριστεροί, οι ίδιοι που είχαν σοφιστεί το σύνθημα «Εξω οι βάσεις του θανάτου», ήταν στο δρόμο «ενάντια στον πόλεμο του Μπους». Για λόγους που θα πρέπει να είναι τώρα προφανείς, η πραγματική χρήση της «βάσης του θανάτου» είχε καλυφθεί πίσω από τις μπουρδες περί «εξάρτησης».

Μην αμφιβάλλετε ότι το ίδιο σχεδιάζουν και τώρα.

DEPRESSION

12/11: Δημοσιογραφική έρευνα στο μουσουλμανικό ρομά γκέτο της Ξάνθης, αποκαλύπτει ότι «τα τελευταία χρόνια παρατηρούνται και φαινόμενα θρησκευτικού φανατισμού, ιδίως σε μερίδα της νεολαίας». Προφανώς εν όψει επίσκεψης Ερντογάν, το Ξενοδόλιο υπ.Εξ. προσπαθεί απελπισμένα να αποδείξει ότι δεν παραμελεί καθόλου τη μουσουλμανική μειονότητα. Η αριστερά για άλλη μια φορά το αφήνει να περάσει έτσι (είναι και παραμονές).

15/11: Ο Δήμαρχος Λέσβου περιγράφει τις πρόσφατες κοινωνικές μεταβολές στη Λέσβο: «από τον τεμπέλη Έλληνα πήγαμε στον αλληλέγγυο Έλληνα. Όμως δυστυχώς αυτός ο αλληλέγγυος γίνεται ρατσιστής». Άμεσα του απονέμεται το βραβείο ορθής χρήσης της θεωρίας των ταυτοτήτων, από κοινού με την Τζούντιθ Μπάτλερ.

15/11: Οι Έλληνες πιλότοι που συμμετέχουν σε άσκηση με το Ισραήλ εντυπωσιάζουν με τις ικανότητές τους. Θα είχαν αντικατασταθεί ήδη από οχήματα χωρίς οδηγό, αλλά ούτε ο Άγγελος Συρίγος δεν μπορεί να εξηγήσει στην τεχνητή νοημοσύνη τι είναι η παραβίαση του ελληνικού ενάერიου χώρου.

24/11: Έλεγχοι διαβατηρίων μόνο για Έλληνες στα γερμανικά αεροδρόμια. Οι Έλληνες δεν διαμαρτύρονται γιατί δεν μπορούν να βρουν τι σχέση έχει με όλα αυτά ο Σόιμπλε.

26/11: Κάποιος Νορβηγός καταφέρνει να κάνει ντοκιμαντέρ με θέμα «οι γυναίκες της Χρυσής Αυγής». Ξεχωρίζει το στιγμιότυπο όπου η μητέρα του Ηλιόπουλου περιδιαβαίνει μια λαϊκή αγορά εξηγώντας ότι «ο γιος μου δεν μπορεί να έρθει να σας μιλήσει γιατί είναι φυλακή» - και παίρνει την απάντηση «άσε δε χρειάζεται, μας σκοτώσει».

26/11: Ο Γιώργος Βασιλείου, πρώην Πρόεδρος της αληθοΚύπρου, αναπολεί τις σχέσεις με την Ελλάδα: «Τα τελευταία χρόνια η Ελλάδα δεν ασχολήθηκε με τη Λευκωσία. Η μόνη φορά ήταν όταν πριν από έναν χρόνο ο υπ. Εξ., ο κ. Κοτζιάς (...) πήρε κάποιο ρόλο, και μάλιστα χωρίς να του το ζητήσει κανείς. Με αποτέλεσμα, για πρώτη φορά, η Ελλάδα να γίνει θέμα πολιτικής αντιπαράθεσης στην Κύπρο». Μετά τον βάζουν να συζητήσει με τον κινέζο κεντρικό τραπεζίτη, αλλά ο κινέζος δεν καταλαβαίνει χριστό.

7/12: Ο Ταγίπ Ερντογάν επισκέπτεται τη χώρα και προχωρεί σε προκλήσεις, όπως η διαπίστωση ότι η μειονότητα της Θράκης έχει ένα τουρκικό, ένα πομακικό κι ένα ρομά τμήμα. Το ποτήρι ξεχειλίζει όταν αρχίζει να συγκρίνει μέσους όρους εισοδημάτων χριστιανών και μουσουλμάνων, ενώ θα έπρεπε να ξέρει ότι στην Ελλάδα έχουμε εγκαταλείψει την ταξική ανάλυση.

ΟΙ ΧΑΡΤΕΣ ΤΟΥ RALPH PETERS

Μαλακία στη μαλακία, ο χάρτης της Μέσης Ανατολής έχει αρχίσει να μοιάζει περίεργα με τους χάρτες που είχε χρησιμοποιήσει ο συνταγματάρχης Ralph Peters το μακρινό 2006 για να περιγράψει αυτό που ευχόταν το κράτος των ΗΠΑ για τη Μέση Ανατολή.¹⁸ Λάθος στο λάθος, η όλη υπόθεση έχει αρχίσει να μοιάζει με σχέδιο.

1. Αυτή η μεστή ανάλυση μπορεί να βρεθεί στο Πέτρος Παπακωνσταντίνου, «Ραχ Russica στη Συρία Σχεδιάζει ο Πούτιν», *Καθημερινή*, 26/11/2017.
2. Ρόμπερτ Κάπλαν, *Η Εκδίκηση της Γεωγραφίας*, Μελάνι, 2017, (Α' Έκδοση 2012), σελ. 74-75.
3. Στο ίδιο, σελ. 509.
4. Αυτονομη Αντίφα, *Η Στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου*, Αθήνα, 2015, σσ. 108-115, 139-145.
5. Ρόμπερτ Κάπλαν, *Η Εκδίκηση της Γεωγραφίας...*, σ. 491.
6. Ενδεικτικά για τη διάλυση του Ιράκ μπορεί να δει κανείς το «Ιράκ: το Χρονικό ενός Προαναγγεληθέντος Θανάτου», *Antifa* #42, 7/2014.
7. Αυτή η γνώμη μπορεί να βρεθεί στο «Γιατί ο Θουκυδίδης δεν Πίστευε στη Θεωρία της Εξάρτησης», *Antifa* #47, 7/2015.
8. Σχετικά με αυτή την υπόθεση, δείτε «Το Κοιότι της Ερήμου», *Antifa* #38, 10/2013. Επίσης, «Πληροφορία, Μνήμη και Παγκόσμιος Πόλεμος στη Συρία», *Antifa* #43, 10/2014.
9. George Friedman and Jacob Shapiro, «The Geopolitics of 2017 in 4 Maps», *geopoliticalfutures.com*, 23/01/2017.
10. Δες «Πώς να Διαβάζουμε τα Κείμενα των Ειδικών», *Antifa* #51, 4/2016.
11. Αριστοτελία Πελώνη, «Οι Πλειστηριασμοί Ψηλά στην Ατζέντα Μητσοτάκη», *Καθημερινή*, 5/12/2017. (Τι περιμένετε; Να το λέει και στον τίτλο)
12. «Μίνωας' με Ελληνικά και Ισραηλινά Μαχητικά», *Καθημερινή*, 26/5/2010.
13. George Friedman, «Iran Reshapes the Middle East», *geopoliticalfutures.com*, 29/11/2017.
14. George Friedman, «The United States, Syria and Russia», *geopoliticalfutures.com*, 12/4/2017.
15. Jacob Shapiro, «In Israel, Danger is on the Horizon», *geopoliticalfutures.com*, 28/11/2017.
16. Σχετικά δες «Το Βαπόρι από την Υπερδνειστερία», *Antifa* #39, 12/2013.
17. Οι χάρτες του συνταγματάρχη Peters πρωτοδημοσιεύθηκαν στο περιοδικό των ενόπλων δυνάμεων του αμερικανικού στρατού. Το σχετικό κείμενο βρίσκεται μεταφρασμένο στο antifascrista.net > βιβλιοθήκη > τεκμηρίωση > ματωμένα σύνορα. Για το νόημα των χαρτών του Peters δες «Κοπτοραπτική στη Μέση Ανατολή Πέντε Χρόνια Μετά», *Antifa* #29, 2/2012.

